

juxta eam partem, cum quâ tertius convenit, causa terminetur. Si autem contigerit omnes Consultores, ab Ordinario electos, ab ejus sententia dissidere, tunc ad Metropolitanum causa referri debet, qui sententiarum motiva expendet et judicium feret. Quando autem quæstio erit de subdito Metropolitanum criminis postulato, et omnes Assessores Metropolitanum ab ejus sententia dissenserint, tunc appellatio fiat ad seniores Episcopum comprovincialem, cujus sententia finalis erit, salvis semper Sedis Apostolicæ privilegiis et auctoritate."

TITULUS III.

De Personis Ecclesiasticis.

CAPUT I.

DE METROPOLITIS.

78. Metropolitæ nomen originem ducit a principaliori provincie civitate, quæ metropolis, quasi cæterarum urbium mater, vocabatur. Officium autem Metropolitæ vel ab ipsis temporibus repeti potest Apostolorum, qui latiore Episcopo in insigniori urbe constituto jurisdictionem tribuebant. Quod ex verbis D. Pauli ad Titum scribentis satis liquet: "Hujus rei gratia reliqui te Cretæ, ut ea quæ desunt corrigas, et constituas per civitates presbyteros, sicut et ego disposui tibi."¹ Sic etiam, ut ex historiae ecclesiasticæ monumentis apparet, Timotheus Ephesi,² alique aliis in locis constituti sunt, qui cæteros earum regionum Episcopos et dignitate anteirent, et in eos jurisdictionem ecclesiasticam exercerent.

79. Metropolitæ dignitatem et potestatem vetus concilium his verbis commemorat: "Per singulas regiones Episcopos convenit nosse, Metropolitanum Episcopum sollicitudinem totius provincie gerere. Propter quod ad metropolim omnes undique, qui negotia videntur habere, concurrant. Unde placuit, eum et honore præcellere, et nihil amplius præter

¹ Tit. I., 5

E

² I. Tim. i., 3; v., 19.

eum cæteros Episcopos agere, secundum antiquam a patribus nostris regulam constitutam . . .”¹ Quemadmodum autem Episcopi cujusvis provinciæ Metropolitanæ Episcopo subijciebantur, ita Metropolita ipse Romano Pontifici, sive directe, sive indirecte, interveniente nempe Primate aut Patriarcha, subdebatur; adeo ut ab ipsius incunabulis Ecclesia Christi formam unius ovilis sub regimine unius Pastoris,² Vicarii scilicet Christi, exhibuerit. Miram hanc Hierarchiæ Catholicæ in media diversitate uni capiti cohærentem unitatem optime sane perstrinxerunt Concilii Montis Libani Patres, quorum hic juvat ponere verba, ut vox ab una orbis terrarum parte emissa in aliam etiam resonet extremitatem:

80. “Etsi ratione ordinis omnes episcopi sint æquales, at ratione jurisdictionis nonnulli sunt aliis superiores. Primum autem in ea prælatorum subordinatione locum tenet Romanus Pontifex, utpote Christi Domini ac Dei nostri in terris Vicarius, et Petri Apostolorum principis in potestate super universam Ecclesiam ejusque prælatos successor; alterum locum tenent Patriarchæ; tertium Primates seu Catholici, qui et Exarchæ; quartum Metropolitanæ, sive Archiepiscopi; ultimum Episcopi simpliciter dicti. Nam Ecclesiæ a se institutæ Apostolos Christus Dominus, et Apostolis Petrum præfecit; Episcopi autem in locum Apostolorum succedentes, distributis per orbem terrarum ecclesiis præsumt, iisque omnibus præest qui Petro in Romana Cathedra succedit. Ut autem unus alteri Episcopus subesset, ex eo factum est, quia etsi ab ipsis Ecclesiæ incunabilis, quum exiguus esset creditum numerus, pauci Episcopi reperirentur, iis tamen semper aliquis major Episcopus superpositus fuit, quemadmodum Apostoli præerant illis Episcopis quos ipsi in diversis urbibus consecraverant.

“Ecclesiasticarum Dioceseon in Episcopales, Metropolitanas, Primatiales, et Patriarchicas divisio, etsi non quoad nomen, certe quoad rem et potestatem, ipsa Apostolorum tempora attingit, et ad S. Petrum, Apostolorum principem, non immerito refertur. Nam Apostolicis temporibus, Romani imperii, quod

¹ Conc. Antioch., an. 341, Can. 9. Concil. Coll., ed. Harduin I., col. 596.

² Joan. x., 16.

Europam, Africam, et Asiam obtinebat, tres primariæ urbes erant: Roma scilicet, totius mundi Caput et Regina; Alexandria, Ægypti et Africæ Metropolis; et Antiochia, totius Orientis et Asiæ Mater. Idcirco beatissimus Petrus, cui Ecclesiæ universæ regimen a Domino commissum fuerat, Romam sibi sedem elegit. Reliquis duabus civitatibus, Alexandriae nimirum et Antiochiæ, Episcopos præfecit, qui tanquam ipsius Vicarii et Administræ vastissimas illas Dioceses regerent. Horum autem præsulum commune ab initio Episcopi seu Principis Sacerdotum nomen fuit; re tamen ipsa, potestate atque jurisdictione id unusquisque erat, quod subsequitis temporibus excogitata nomina clarius significarunt, Patriarchæ scilicet, Primatis, et Metropolitanæ: nam qui Episcopos sibi subjectos habebat, Metropolitanus; qui Episcopos et Metropolitanos, Primas; qui demum Primates, Metropolitanos, et Episcopos, Patriarcha sequiori ævo dictus est.”¹

81. Varia fuit variis temporibus Metropolitanarum jurisdictionio; plura enim iis olim jura competebant, quæ nostris temporibus aut desuetudine abrogata, aut positiva Ecclesiæ lege coactata et certis limitibus circumscripta fuerunt. Ad quinque fere reducuntur jura, quæ ex hodierna Ecclesiæ praxi Metropolita in suffraganeos exercet:

I. Comprovincialem Episcopum non residentem, et ultra tempus a sacris canonibus concessum cum contumacia absentem, tenetur intra tres menses per literas seu nuntium Sedi Apostolicæ denuntiare; ipsum vero Metropolitam similiter absentem antiquior provinciæ Episcopus denuntiare tenetur.²

II. Suffraganeos unoquoque saltem triennio ad Concilium Provinciale convocat; Metropolita autem legitime impedito, coepiscopus antiquior id præstabit.³

III. Negligentiam suffraganeorum in casibus a jure statutis supplet.⁴

¹ Concil. Prov. Libanensis; Romæ, 1820, pp. 213, 214.

² Conc. Trid., Sess. vi.; De Reform., Cap. 1.

³ Ibid., Cap. 2.

⁴ Cap. 8, de Offic. Jud. Ordin. Cap. 7, de Sent. Excom. in 6to. Vide etiam: Cap. 1. de censibus § notoria, in 6to. Conc. Trid., Sess. xxiv.; de Ref., Cap. 3. Ibid., Cap. 16. Cf. Decreta S. Congr. Concil., 19 Dec., 1569, et Nov. 1590, apud Zamb. Coll. Decl. S. Cong. Conc., Tom VI., p. 63.

IV. Appellationes a sententia suffraganeorum, juxta regulas a sanctis canonibus definitas, recipit.

V. Metropolitæ licet ubicumque per Provinciam crucem, jurisdictionis suæ insigne, præ se ferre, populo benedicere et Pallio uti, quotiescumque in Ecclesia Metropolitana illa uti posset.¹

CAPUT II.

DE EPISCOPIS.

82. Episcopos “posuit Spiritus Sanctus regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo.”² Omnem vero sacerdotii plenitudinem in se continet Episcopatus. Dubitari enim nequit Filium Dei, humanæ naturæ consortem factum, universam a Patre accepisse sacerdotii plenitudinem; eandemque in sinum Patris reversurum Apostolis suis infudisse. “Sicut misit me Pater, et ego mitto vos.”³ Quumque Episcopatus nihil aliud reapse sit, quam ipsum Christi sacerdotium, per Apostolos in Ecclesia propagatum, totam, quanta est, sacerdotii plenitudinem complectatur necesse est. Scribit Ignatius Martyr: “Revereantur omnes Episcopum ut Jesum Christum existentem Filium Patris.”⁴ S. Cyprianus ex æquo Episcopis omnibus idem tribuit sacerdotium: “Episcopatus unus est, cujus a singulis in solidum pars tenetur.”⁵

83. Potestas Episcopalis alia est ordinis, alia jurisdictionis. Quæ ordinis est characterem Episcopalem postulat, nempe consecrationem. Quæ jurisdictionis est ecclesiæ administrationem respicit; et ab Episcopo per summum Pontificem confirmato, quamvis nondum consecrato, exerceri potest.

¹ Clementin., Cap. 2; Archiepiscopo de Privileg.

² Act. Ap. xx., 28.

³ Joan. xx., 21.

⁴ Ep. ad Trall.

⁵ De Unitate Eccles.

84. Episcoporum officium, quod oneris potius quam honoris loco pii homines semper habuerunt, adeo arduum est, ut vix ullus inter mortales reperiri queat, qui illud digne, id est, perfecte et absolute exequatur. Laboriosissimum quippe est onus, quodque ob innumera fere pericula et molestias vel Angelorum humeri ferre recusent. Diligentissime igitur perpendat Episcopus, Cujus in locum suffectus sit, qua dignitate et potestate fruatur, quot præstantissimarum rerum sibi curam demandatam habeat, et quam districtam suscepti muneris rationem summo Judici reddere aliquando debeat. Noverit se exemplar esse in monte positum, id est, in loco alto ac sublimi collocatum, ad cujus normam cæteri homines mores suos vivendique rationem componant oportet. Imprimis, domui suæ bene præsit, eamque probe, recte, laudabiliter regat: secus enim quomodo Ecclesiam Dei ea, qua decet, prudentia, consilio, ac sapientia moderetur?¹ A terrenis negotiis et lucris turpibus abhorreat, sitque totus divinis negotiis mancipatus.² Eorum vero, quos Christus carissimos sibi conjunctissimos habet, pauperum scilicet, curam gerat singularem. Iisdem et peregrinis, omnibusque indigentibus affabilem ac misericordem se præstet,³ eorumque mala et ærumnas omni officiorum genere levet. Subditos suos, ex humana fragilitate in vitia lapsos, non minis et imperio terreat, non torvo vultu aut acerbo sermone repellat; sed, Boni Pastorum Principis exemplo, quasi oves amissas lætus excipiat et ad domum Patris gaudens reducat. Arguat quidem,⁴ ut par est, et increpet; sed obsecret simul in omni patientia, mansuetudine, et bonitate. Sæpe enim, ut loquuntur Tridenti Patres, “plus erga corrigendos agit benevolentia quam austeritas, plus exhortatio quam comminatio, plus charitas quam potestas. Sin autem ob delicti gravitatem virga opus

¹ I. Tim. iii., 5.

² Pontif. Rom., Cons. Ep., in Exam.

³ Ibid.

⁴ I. Tim. iv., 2.

fuerit, tunc cum mansuetudine rigor, cum misericordia iudicium, cum lenitate severitas adhibenda est, ut sine asperitate disciplina populi salutaris ac necessaria conservetur; et qui correcti fuerint, emendentur, aut si resipiscere noluerint, cæteri salubri in eos animadversionis exemplo a vitiis deterreantur: cum sit diligentis et pii simul pastoris officium, morbis ovium levia primum adhibere fomenta; post, ubi morbi gravitas ita postulet, ad acriora et graviora remedia descendere.”¹

85. Gravitate muneris sui et dignitate non ad superbiam animo fovendam, sed ad humiliter demissiusque de se sentendum moveatur. Fastum et inanem huius mundi pompam contemnat, et a se domoque et familia sua procul arceat; neque specie tuendæ dignitatis vana et splendida sectetur. Dignitatem enim suam non auget sed minuit Episcopus, qui divites et potentes sæculi luxu et magnificentia æmulari studet. Omnia sacris canonibus et lege, non arbitrio moderetur; neque, quod vetat Apostolus,² ad morem dominantis in clericis se gerat: sed potius forma fiat gregis ex animo, et quanto cæteros loco antecedit, tanto majori humilitate se deprimat, ut omnibus serviat ac prosit, omnes Christo lucrifaciat. Eum imitetur,³ qui cum Dominus esset ac Magister, non tamen ministrari venit sed ministrare, omniumque servus fieri voluit, ut omnibus redderet amissam filiorum Dei libertatem. Quotidie in mentem revocet ac meditetur Episcopus ea plurima et maxima, quæ ab ipso postulat Apostolus;⁴ ut sit nempe sine crimine, irreprehensibilis, sobrius, prudens, gravitate et modestia ornatus, pudicus, hospitalis, domui suæ bene præpositus, benignus, justus, sanctus; fidelis et orthodoxi sermonis sectator, potens exhortari in doctrina sana; is denique, qui in omnibus se bonorum operum exemplum

¹ Sess. xiii.; de Ref., Cap. 1.

² I. Pet. v., 3.

³ Joan. xiii., 13; Matt. xx., 28.

⁴ I. Tim. iii., 2-4. Tit. I., 7-9; II., 7.

præbeat. Verbo, Sanctus illè Spiritus, quem aliis per sacramenta impertiendum ipse accepit, totum hominem perfundat, interiora ejus repleat, exteriora circumtegat.¹

86. Meminerint Episcopi se Dioceses suas frequenter ac regulariter visitare districte teneri, non solum ut Confirmationis Sacramentum statutis temporibus administrent, verum etiam ut gregem sibi creditum bene cognoscant, eaque omnia, quæ spirituale ejus bonum promoveant, melius providere possint. Quod si ob locorum distantiam et ecclesiarum numerum, quotannis haud possint omnes visitare ecclesias, visitent saltem principaliores et quæ sint urbi Episcopali propiores, eaque ratione visitationem ordinent, ut omni biennio, juxta Tridentini præscriptum,² vel si id fieri nequeat, omni saltem triennio singulas dioceseos perlustrent partes. Gravissimum vero hoc munus episcopale haud præpropere vel perfunctorie, sed omni adhibita diligentia, ac zelo animarum ducti, perficiant; de iis omnibus solerter et de plano inquirentes quæ in Pontificali Romano præscribuntur.

87. Causæ criminales graviore contra Episcopos, quæ depositione aut privatione dignæ sunt, ex Tridentino Concilio,³ Summi Pontificis iudicio reservantur.

88. Minores vero criminales causæ Episcoporum in concilio tantum Provinciali, vel a deputandis per concilium Provinciale, cognoscantur et terminentur.⁴

Sequentia prædecessorum nostrorum decreta, quibus Episcoporum pro gregibus sibi commissis sollicitudo excitatur, ipsisque graviora quædam sui muneris officia in memoriam revocantur, confirmare atque iterum promulgare placuit:

89. Cum ex Apostolico indulto consueverint plerumque clerici sæculares ordinari, in his Fœderatis Provinciis titulo missionis, monemus episcopos ut eos tantum eo titulo ad sacros ordines evehant, qui idonei sacris missionibus vide-

¹ Pontif., Rom., post unct. consecr. in Epis.

² Concil. Trid., Sess. xxiv., Cap. 3; de Ref.

³ Sess. xxiv.; de Ref., Cap. 5.

⁴ Concil. Trid., loco citato.

antur, vel alias religionis profectui, episcopi iudicio, inser-
vitori, emisso prius iurejurando se perpetuo missioni, cui
deputantur, operam duros.¹

90. Ne sacerdotes, cum sacri ordinis dedecore, mendicare,
vel egestatem pati cogantur, episcopos hortamur, ut fideles
moneant muneris quo tenentur, eis præcipue qui in verbo et
doctrina laborant, congruam sustentationem suppeditare.
Quod si ægritudine, vel casu aliquo jam non valeant sacris
fungi muneribus, ne afflictis addatur afflictio, curent ut ea
subsidia quæ necessaria judicaverint, ipsis a fidelibus quibus
inservierint subministrentur. Si autem congregatio, cui in-
servierit sacerdos ægrotus vel alias impeditus, fuerit adeo
inops ut nequeat hujusmodi subsidia suppeditare, episcopos
hortamur ut, ea qua fieri possit ratione, aliorum sacerdotum
et fidelium charitatem ad iis succurrendum excitent. Cupi-
mus autem maxime ut in singulis diocesis, episcopi, quam-
primum commode potuerint, sacerdotum ipsorum adhibito
consilio et opera, certum quemdam modum et stabilem statu-
ant, quo infirmis, vel ætate provectoris, vel alias impeditis,
provideatur. Indignis autem sacerdotibus, vel qui legitimæ
suorum episcoporum auctoritati repugnauerint, vel qui æs ad
fundum hujusmodi generalem conferre recusaverint, hoc
decretum prodesse nolumus.²

91. Monitos volumus præsules omnes qui aliqua ex causa
e suis diocesis ad tempus recedunt, "legitimæ absentiae
causas, (juxta Tridentini Concilii Decretum, Sess. xxiii.,
Cap. 1, de Ref.) a beatissimo Romano Pontifice, aut a metro-
politano, vel, eo absente, suffraganeo episcopo antiquiori resi-
dente, qui idem metropolitani absentiam probare debet, in
scriptis esse approbandas. Quoniam autem qui aliquantisper
tantum absunt, ex veterum canonum sententia, non videntur
abesse, quia statim reversuri sunt; illud absentiae spatium
singulis annis, sive continuum, sive interruptum, nullo pacto
debere duos aut ad summum tres menses excedere."³

92. Commendamus Episcopis libros habere in quibus
accurate recenseantur ordinationes, clericorum ex aliis diocesis
in suas coöptationes, designationes pastorum, tituli

¹ Balt. 40. Pius PP. IX., die 3 Octobris 1852, benigne concessit singulis Fœderatarum Provinciarum episcopis facultatem, a die prima Januarii 1853 ad quinquen-
nium duraturam, promovendi clericos titulo missionis ad sacros ordines usque ad
sacerdotium inclusive. Postea extensa est hæc facultas, uti inferius videre erit.

² Balt., 41.

³ Ibid., 82.

ecclesiarum, aliaque omnia quæ ad statum ecclesiasticum
respiciunt.¹

93. Censuerunt Patres orandam esse S. Sedem ut decla-
rationem edat pro Statibus Americæ Septentrionalis Fœderatis,
qua statuatur clericos in sacris, ordinatos titulo missionis,
et diocesis hisce addictos, non posse absque Ordinarii sui
licentia in scripto data, religiosum Ordinem ingredi, prout
jam Episcopis Vincennensi et Ludovicopolitano S. Congre-
gatio rescripsit.²

94. Ne turpis lucri cupido sacerdotalem inficiat ordinem,
vel aliqua oriatur inter sacerdotes simul commorantes dis-
sensio, propter eleemosynas quas fideles occasione sacra-
mentorum baptismi vel matrimonii administrationis sponte
conferunt, monemus Episcopos ut in prima sua synodo
diocesana, vel alias, prout illis in Domino visum fuerit, con-
silio sacerdotum etiam adhibito, justam statuam rationem qua
inter sacerdotes simul ita commorantes distribuantur, potioris
juris et graviorum onerum pastoris non neglecta considera-
tione.³

95. Præsules hortamur maximopere, ut omnes sacerdotes
sæpius moneant sui officii munerum; et ad quotidianam me-
ditationem, annuos recessus, collationes spirituales, gratia-
rum actiones post Missam, aliaque pietatis exercitia, prout
sinunt cujuslibet diocesis circumstantiæ, excitent.⁴

96. Unusquisque Episcopus acceptas a Sancta Sede facul-
tates idoneis sacerdotibus qui in eorum diocesis labora-
verint, communicare potest; et præsertim tempore sui obitus,
ut sede vacante sit qui possit Episcopi defuncti vices sup-
plere, donec Apostolica sedes certior facta, quod quamprimum
fieri debet, alio modo provideat.⁵

¹ Balt., 57.

² In epistola Emⁱ Præfecti de Propaganda Fide ad Archiepiscopum Baltimorem,
die 23 Oct., 1852 scripta, inter cætera hæc habentur: "Innotuit pariter aliquando
evenire ut, absque licentia Episcopi, presbyteri missionibus addicti Ordines Regu-
lares ingrediantur, unde gravissimum isthic oriri solet detrimentum ob sacerdotum
penuriam. * * * * Non est prætereundum inter decreta Concilii sexti Balti-
morensis peculiariter fuisse provisum quoad presbyteros, qui regulare aliquod
institutum ingredi velint, ut nimirum proprii Episcopi veniam assequi debeant:
cumque decretum illud probatum cum reliquis fuerit, diligenter erit servandum."—
Ibid., 70.

³ Ibid., 51.

⁴ Ibid., 29.

⁵ Facultates per Sacr. Congr. de Prop. Fide Episcopis Nostris concessæ, Folio A.

97. Quod si Archiepiscopo aut Episcopo obeunte, nemo adsit qui prædictarum facultatum communicationem rite ab eodem obtinuerit, seu aliter quam per Antistitis obitum diœcesim vacare contigerit, Metropolitanus Antistes, vel in ipsius defectu aut si de ipsa Metropolitana ecclesia agatur, senior ex suffraganeis idoneum virum ecclesiasticum designet, qui diœcesis regimen gerat, cum usu facultatum, quæ in prima formula recensentur, donec Apostolica Sedes certior facta secus de re non disposuerit.¹

98. Sanctæ Sedi vero supplicandum duximus, ob plurima incommoda, quibus aliter provideri vix potest, ut in supra-dictis casibus Episcopus, aut, prout casus feret, Metropolita vel senior Episcopus, possit Presbytero sedis vacantis Administratori tribuere eas omnes facultates, tam ordinarias quam extraordinarias, quibus gaudent Episcopi ex Sanctæ Sedis concessione.²

99. Administratores, qui Ecclesiam Sede vacante curant, sedulo monemus, ipsis non licere temere aliquid in diœcesi innovare, ære alieno diœcesim gravare, aut bona Ecclesiastica alienare. Meminerint etiam se teneri accuratam administrationis suæ Episcopo ad vacantem sedem promoti rationem reddere. Porro ipse hanc rationem exigere potest ac debet; et ad ipsum spectat in eos animadvertere, si quid in officio suo seu administratione deliquerint.³

100. Demum, quum æquum plane sit ac justum, ut fideles omnes uniuscujusque Diœceseos congruæ contribuant sustentationi Episcopi, qui omnium gerit sollicitudinem, censuerunt Patres hac de re pertractandum in Diœcesanis Synodis, in quibus collatis inter se consiliis sacerdotes curam habentes animarum conveniant de certa pensione Ordinario quotannis

¹ Ex Brevi SS. Domini Nostri Pii PP. IX., die 13. Januar., 1854, dato.

² Vide Appendicem.

³ Concil. Trid., Sess. xxiv.; De Reform., Cap. 16.

tribuenda, quæ ex portione singularum ecclesiarum reddituum determinata coalescat. Ejusmodi autem adsignatio vel distributio, cum fuerit ab Ordinario recognita ac probata, ceu lex Diœcesana ab omnibus servanda evulgabitur.

CAPUT III.

DE EPISCOPORUM ELECTIONE.

101. Non alios ad Episcopalem dignitatem assumendos jubet Concilium Tridentinum, quam “maxime dignos, quorumque prior vita ac omnis ætas, a puerilibus exordiis usque ad perfectiores annos, per disciplinæ stipendia ecclesiasticæ laudabiliter acta testimonium præbeat.”¹ Cum autem Sacra Congregatio de Propaganda Fide aliquot abhinc annis exquisierit, num aliquid in modo designandi presbyteros ad Episcopatum promovendos mutari oporteret, censuerunt Patres hujus Concilii Plenarii rem adeo gravem iterum esse pertractandam.

102. Diversa fuit, pro temporum varietate, ratio eos deligendi, qui ad Episcopales sedes promoverentur. Hodie vero jus eligendi Episcopos, jure merito et sapientissimas ob rationes, Summo Pontifici reservatur; quæ quidem disciplina a pluribus jam sæculis feliciter invaluit.

103. Modus, huc usque apud nos servatus, eos designandi, qui ad Episcopatum promoveantur, indicatur in Decreto Sac. Congr. de Fide Propaganda, die 18va Martii, an. 1834 edito, “super methodo servanda in Episcoporum diœcesium Fœderatarum Americæ Septentrionalis Provinciarum electione,” quod sic se habet:

“Cum ad Religionis incrementum in Fœderatis Americæ

¹ Sess. vi.; De Ref., Cap. 1.